

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ

[Από τις «Ισπανικές Ιστορίες της Αγάπης και του Θανάτου» του ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΟ]

Πέρασα το καλοκαίρι — έλεγε ο φίλος, Όντούνια — στη Ναζαρέν, ένα χωριουδάκι ψαράδων, κοντά στη Βαλενθία. Οι γυναίκες πήγαιναν στην πόλη για να πουλούσαν ψάρια, οι άνδρες έβγαιναν στη θάλασσα με τις μικρές τους βάρκες, με τα τριγωνικά πανιά τους, ή τραβούσαν τα δίχτυα, στ' άκρογιάλι. Και μεις, πούχαμε πάει εκεί για μπανιά, περνούσαμε την ημέρα πικραδομένοι στον ύπνο, και το βράδυ, καθισμένοι έξω από την πόρτα μας κοιτούσαμε τους φροσφορισμούς των κυμάτων, ή σκίζαμε στα μούτρα μας χαστούκια, άκοινώντας το βούϊσμα των κουνουτιών, που μιά, εΐταν ένα βασανιστήριο στις ώρες της άνάπαυσης.

Ο γιατρός του χωριού, ένας γέρος τριχύ, και εΐρων, έρχόταν και καθόταν κάτω από την κληματιλιά μου, και με τη στάμνα ή το καρπούζι πλάι μας, περνούσαμε μαζί τη βραδιά μιλώντας για την εΐπιστη πελατεία του. Κάποτε, κάποτε θυμόμαστε, γελώντας την άρρωστικια της Βιζαντέτας κόρη, της Σομπεράνας, μιά, γριά, πολήτρη, ψαριών, που χρωστούσε τό παρισούλι της στο πάχος της και στο ψηλό της άνιστημα, καθώς και στον άγέροχο τρόπο που έδειχνε στις συνάδελφισσές της, στην άγραφή, επιβάνοντας σ' αυτές τις θέλήσεις της με επιπλήξεις και μαλώματα.

Η Βιζαντέτα εΐταν ή πιο ώραία κόρη του χωριού, μικρή μελαχροινή πανούργα με την γλώσσα πολύ άμολημένη, με τα μάτια ζωηρά, που είχαν την όμορφιά του Σατανά, και μάγευαν όλους τους νέους του τόπου, με την τσαχπίνικη ζοηρότητά τους και με τον επιδέξιο τρόπο που προσποιόντουσαν δειλία κι' άδυναμία. Εΐχε άραβιοβενιασικό τόν Καραφάσκα, γενναίον ψαρά, ίκανό να ταξιδέψει μ' ένα άπλό δοκίμι, μιά άσχημο, σιωπηλό, κι' έτοιμο να παίξει με το στυλέτο. Την Κυριακή, έβγαινε περίπατο μαζί της, και ενώ ή κόρη σήκωνε το κεφάλι για να του μιλήσει με ψευτοχαμόγελο παραπονεμένου και χαϊδεμένου παιδιού, ο Καραφάσκας έφριχνε όλόγυρά του, με τ' άλλοθι του μάτια του, ματιές που φαίνονταν σαν να προκαλούσαν όλο το χωριό, τους κάμπους, τ' άκρογιάλι και τη θάλασσα, αν ήθελαν νάρθουν να του διαφεντέψουν την άγαπημένη του Βιζαντέτα!

Μιά μέρα ένα καταπληκτικό νέο άκούστηκε στη Ναζαρέν. Η κόρη της Σομπεράνας εΐχε ένα ζωο μες στο σώμα της, ή κοιλιά της φούσκωνε, το πρόσωπο της έκανε το χρώμα του, οι άναγούδες της κι' οι έμετοί της εΐχανε ρέσει σε συγκίνηση όλην την καλύβα της, κώνοντας τη μάνα της να θρηνηΐ άπελειομένη και τους γείτονες να τρέχουν τρομαγμένοι. Μερικοί χαμογελούσαν για αυτήν την άρρώστια: «Άχ! και να μάθαινε αυτήν την ιστορία ό Καραφάσκας!..» Μά όι πιο άπιστοι έπαψαν ναστείζονται και να ύποπεύονται τη Βιζαντέτα, όταν εΐδαν το ναυτικό, μελαγχολικό κι' άπελειομένο να μπαίνει στη μικρή εκκλησία του χωριού, για να παρακαλέσει τους άγιους να γετρέψουν την πολυγαμημένη του, αυτός που ώς κείνην την ημέρα, εΐτανε ένας εϊδοολάτρης, ένας άποτρόπαιος βλάσφημος.

Εΐτανε μιά παράξενη και τρομερή άρρώστια εκείνη που βασάνιζε τη δυστυχισμένη. Οι χωρικοί πιστεύανε στο ύπερφυσικό, πως εΐχε ένα βάτραχο στην κοιλιά! Μιά μέρα, εΐχε πει από μιά μικρή σουβάλα, σχηματισμένη από ένα γειτονικό ποτάμι, και τό κακό ζωο όλας γλυστήσει στο στομάχι της, και όλας χοντύνει ύπεροβολικά. Οι γειτόνισσες, τρέμοντας άπ' τό φόβο, έτρεχαν στην καλύβα της Σομπεράνας, για να εξετάσουν τη μικρή. Πασπάτευαν σουβάρά τη φουσκωμένη κοιλιά και προσπαθούσαν να νιώσουν, κάτω άπ' τη τεζαρισμένη έπιδεριμίδα το κρυμμένο ζωο. Μερικές, όι πιο γριές κι' όι πιο πολύξαιρες, έλεγαν με χαμόγελο θριάμβου πως τόνωθαν να κουνιέται, και συζητούσαν για τα γιαιτικά του θά της δίναν. Έδιναν στη μικρή κουταλιές άρωματισμένου μελιού, για να κόνη ή λιαιμουργία το ζωο ν' άνέβη άπάνω, κι' όταν, πιο ήσυχο, άπολάβαινε τη χαρά της χώνευσης, τό πλημυρίζαν με χυμό κρομμυδιών και με ξύδι, για να τό κάνουν να πεταγτει τό γρηγορότερο έξω. Την ίδια ώρα έβαζαν στην κοιλιά της κόρης καταπλάσματα θυματουργιά, για ν' άναγκάσουν το βάτραχο, να φύγει τρομαγμένος, έβαζαν στούπι μουσικιμένο με ρακή, κι' άνακατεμένο με λιβάνι, κανάβι βουτηγμένο στο κατράμι, χαρτιά όπου ένας κομπογιαννής εΐχε χαράξει σταυρούς κι' αριθμούς με τη σφραγίδα του Σολομώντος.

